

עת"א 57339/03/14 - איוון קוגן מסלובסקי נגד מדינת ישראל

בית משפט לעניינים מנהליים בבאר שבע
בפני: כב' ס. הנשיא השופטת ר. יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט י. צלקובניק
כב' השופט י. עדן
בעניין: איוון קוגן מסלובסקי
העותר
המשיבה
מדינת ישראל
העותר בעצמו
ב"כ המשיבה עו"ד עינת בלנרו
נוכחים:
נגד

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הדיון אכן נקבע ל- 12:00 ולכן נמתין לב"כ העותר.

ניתנה והודעה היום כ"ג ניסן תשע"ד, 23/04/2014 במעמד הנוכחים.

ס. הנשיא, רויטל יפה-
כ"ץ
אב"ד
יורם צלקובניק, שופט
יואל עדן, שופט

לאחר הפסקה.

התייבבו:

ב"כ העותר עו"ד אדגר קריסטל מטעם הסנגוריה הציבורית

מתורגמנית הגב' מרים בר דב

עו"ד אדגר:

חוזר על נימוקי העתירה ומבקש להוסיף, יש לנו מספר טענות ביחס להחלטת ועדת השחרורים, הועדה לא ייחסה חשיבות מספקת להתנהלות החיובית של האסיר. מדובר במאסר ראשון ואין לחובתו מידעים מודיעיניים שליליים, הוא

עמוד 1

מועסק בכלא דקל ולפרט זה הועדה לא התייחסה בהחלטתה. אנו סבורים כי הועדה שגתה בהחלטת הועדה של האסיר היא הסתמכה על המסוכנות של האסיר עם הגשת כתב האישום וזאת בניגוד להערכות.

על בסיס ההחלטה, אני סבור כי הועדה היא אותה מסוכנות שנשקפה ממנו עם העמדתו לדין, לטעמנו, ההתנהלות החיובית של האסיר, כפי שפירטתי בעתירה עצמה, על אף הסביבה השלילית בה הוא נמצא וההתנהלות שלו היא חיובית הנתון הזה בפני עצמו, מעיד על כך שלא נשקפת ממנו אותה מסוכנות שנשקפה אז, הועדה שגתה בכך שלא בדקה את ההסבר ביחס לאמירה לקבל טיפול שלכאורה הוצע לו, נטען כי הוצע לו להשתלב בטיפול בעת ששהה בכלא דקל ונטען כי סירב לאותה ההצעה, אני לפני שעוד ייצגתי אותו והוא אמר כי באותו תקופה הוא שהה באגף אחר המשתלבים והוא נענה בחיוב לטיפול, אך הוא ביקש שלא לעבור לאגף אחר לאור היותו דובר רוסית והוא הרגיש נוח להישאר באגף הזה אבל כן לצאת לטיפול מאגף המשתלבים. הוא לא ידע שלא יוכל לצאת לאותו טיפול מהאגף שבו שהה אז.

הועדה למעשה שגתה בכך שפסלה את תכנית התעסוקה והדיור שהוצגה.

הועדה פסלה את תכנית התעסוקה ואני חושב כי העותר הינו בודד בארץ, הוא עלה עם סבתו וסבתו בשנת 2006 הסבא והסבתא ירדו מאז מהארץ והאופציה מבחינתו היתה אם ישתחרר שיחרור מוקדם ובין אם לא. האופציה היא רק תעסוקה. הטענה כי הוא חוזר לאותה סביבה מוכרת בה היה כשביצע את העבירות בהן הורשע, במקרה הזה היא בעייתית.

מאז שנת 2006 ועד הכניסה לכלא הוא עבד אצל מעסיק מסוים והוא לא מכיר ואין לנו אפשרות למצא לו מקום דיור במקום אחר, מישהו שיסכים לשכן אותו.

לאור העובדה שאין לו משפחה ואף אחד לא יכול לסייע לו למצא מקום עבודה, יש כאן מגבלה רצינית בפני האופציות שניתן להציג בפני הועדה.

הוא לא סירב להליך טיפול לא נאמר לי כי אם לא יצא מאגף המשתלבים יחשב כסירוב לטיפול.

ברגע שניתן הסבר שעומד מנגד לטענת העו"ס ראוי היה שהועדה תעמת את העו"ס עם הטענה. לא ביקשתי זאת בפני הועדה אלא הצגתי את זה כהסבר לועדה.

העובדה כי מדובר במי שמרצה מאסר ראשון ונמצא נכון לעכשיו כחצי שנה כבר במאסר מוקף למעשה בחברה די שלילית ואף על פי כן, מדובר במישהו שאין לחובתו שום עבירת משמעת. הוא מועסק במפעלי דקל וזה מעיד כי ניתן לסמוך עליו.

ביחס לנימוק הועדה, אני סבור כי, אין זה נכון לטעון שהוא חוזר למצב כלכלי שהוביל אותו לביצוע העבירות בהן הורשע.

אני סבור כי לטעון שהוא חוזר למצב כלכלי קשה שהוביל אותו לביצוע העבירות, זה לא נכון ביחס לנסיבות האישיות של האסיר הזה כי אין פתרון לצאת מהכלא במצב כלכלי טוב יותר.

עו"ד בלנרו:

חוזרת על האמור בתגובה.

התנהגות טובה זה חשוב וזה לא שיקול יחיד. דוח העו"ס מדבר בעד עצמו. המסוכנות שנובעת ממעשה העבירה נשארה בעינה בהעדר טיפול.

אני מביעה תמיהה באשר לטענה כי העותר לא יכול למצא מקום עבודה בהעדר משפחה בארץ, שכן המעשים שביצע מלמדים שהוא מסוגל לנהל דברים סבוכים הרבה יותר ממציאת מקום עבודה. כך או כך לו היה מקום עבודה ראוי, אין בכך כדי להוות תחליף לטיפול. בעיקר זה בדיוק המקרה שבו חוזרים לכללים הבסיסים לחוק השחרור על תנאי מסוכנותו לא פגה, השני הוא בוודאי אינו ראוי לשחרור.

<#3#

פסק דין

העותר מרצה מאסר ראשון לתקופה של 9 חודשים בגין ביצוע שורה של עבירות הונאה וזיוף בכרטיס אשראי. בחלוף שני שליש מתקופת מאסרו, פנה העותר לוועדת השחרורים בבקשה לשחרור מוקדם על תנאי, ומשזו דחתה את בקשתו הוגשה העתירה שבפנינו.

לטענת ב"כ העותר, שגתה הועדה הן בקבלתה את המלצות העו"ס מבלי שאלה נבחנו לאור גרסת העותר; שגתה בכך שסברה שיש ליתן משקל לעובדה שהעותר יחזור לאותו מקום עבודה, שם עבד גם בעת ביצוע העבירות; שגתה בכך שלא נתנה משקל ראוי לנסיבות חייו המיוחדות של העותר.

ב"כ המשיבה, ביקשה לדחות את העתירה תוך שטענה כי החלטת הועדה הינה סבירה וראויה בנסיבות העניין.

בטרם החלטה בעניינו של העותר, עיינה ועדת השחרורים בדו"ח הסוציאלי ממנו עולה כי העותר מסרב לקשר טיפול כלשהו, ועל כן גם לא הופגש עם נציג רש"א. טענתו של העותר, כי אם לא ידע שטיפול יחייב העברתו לאגף אחר, בעוד הוא היה מעוניין להשאר באותו אגף בו הוא נמצא, אינה עולה בקנה אחד עם הדו"ח הסוציאלי ועם הדיווח שנתיקן על ידי העו"ס. יצוין כי העו"ס ציינה במפורש כי העותר אינו משולב בתעסוקה או בחינוך, ואיננו בעל מוטיבציה לטיפול, אלא "תואם כי אינו רואה צורך בשיחות עם עו"ס ואינו מעוניין לבנות תכנית שיקום לגביו בשלב זה". מכאן, שצדקה הועדה עת התבססה על מסקנות העו"ס לפיהם העותר לא עבר כל הליך טיפולי בין כתלי הכלא. יתרה מכך, העותר גם לא יכול לטעון שאין מי שיעזור לו לכששתחרר, בין היתר למצא מקום עבודה, או מקום מגורים, שהרי העותר היה יכול להיעזר בשירותי רש"א, אך בחר שלא לעשות כן.

זאת ועוד, אין כל פסול בכך שהועדה סברה שיש לתת משקל לכך שעם שחרורו של העותר הוא מתכוון לחזור לאותו מקום עבודה שם עבד עת ביצע את העבירות.

בנסיבות אלה, אין לנו אלא לקבוע כי החלטת הועדה היא סבירה.

הועדה שקלה את כל השיקולים הרלוונטיים ולא מצאו שיש להתערב במסקנתה כי העותר לא הוכיח שאם ישוחרר לא ישוב ויסכן את הציבור.

אשר על כן העתירה נדחית.

ניתנה והודעה היום כ"ג ניסן תשע"ד, 23/04/2014 במעמד הנוכחים.

יואל עדן, שופט

יורם צלקובניק, שופט

ס.הנשיא, רויטל יפה-

כ"ץ

אב"ד

הוקלד על ידי טובה שרגא